

Arrest

nr. 265 061 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Kamyaran, te Iran, op (...). U behaalde een masterdiploma in agricultuur aan de ILOM-universiteit te Iran. Na uw opleiding afgerond te hebben, ging u aan de slag in de bouw en als worstelcoach. U verbleef in uw geboortestad tot aan uw vertrek in augustus 2012. U verliet Iran naar aanleiding de mening die u verkondigde, uw gesprekken over mensenrechten en uw christen zijn. U verliet Iran per bus op legale wijze. Via Armenië en Georgië kwam u in Turkije terecht. Na een verblijf van één jaar en één maand zette u voet op Grieks grondgebied. Op 14 maart 2013 diende u in

Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Gedurende uw verblijf in Griekenland kreeg u te maken met extreemrechtse groepering, Gouden Dageraad. U werd door hen in elkaar geslagen en vernederd. U verbleef tevens zestien maanden in een ondergrondse cel en mocht nadien slechts 's nachts buiten. Bij tijd en stond kon u beroep doen op enkele Iraanse christenen voor een douche en wat eten. Begin 2015 verliet u Griekenland en trok u naar Denemarken. Op 3 maart 2015 diende u ter plaatse een verzoek om internationale bescherming in. U kreeg een negatieve beslissing waarop na twee jaar richting het Verenigd Koninkrijk trok alwaar u op 6 februari 2018 tevergeefs een verzoek om internationale bescherming indiende. Zes maanden later, op 6 augustus 2018 deed u een nieuw verzoek te Hamburg in Duitsland. Ook nu ontving een negatieve beslissing. Op 4 mei 2019 probeerde u ook in Nederland internationale bescherming te verkrijgen, hetgeen u wederom geweigerd werd. Hierop trok u terug naar Duitsland alvorens in januari 2020 naar België af te reizen. Op 20 januari 2020 maakte u uw nood aan internationale bescherming kenbaar bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: 8 foto's van uw doopsel neer, een kopie van uw Shenanameh, uw doopcertificaat, twee certificaten i.v.m. een worsteltoernooi in Duitsland, een brief van uw kerk in Swansea en een medisch attest van het Rode Kruis te België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u kenbaar maakte last te hebben van psychische problemen ten gevolge van traumatische ervaringen (Beoordeling Procedurele Noden). U maakte tevens kenbaar last te hebben van geheugenverlies en nood te hebben aan psychologische bijstand (Beoordeling Procedurele Noden). U legt in dit kader een attest neer dat stelt dat u nog niet in de mogelijkheid bent geweest om op consultatie bij een psycholoog te gaan. Ongeacht uw mogelijkheid om in België psychologische bijstand te krijgen moet er vastgesteld worden dat u uw psychische problemen niet staaft. Hierbij kan nog bijkomend opgemerkt worden dat u evenmin psychologische attesten van de verschillende Europese landen waar u sinds 2013 verbleef aanbrengt. Hoe dan ook werd u er aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u indien u het moeilijk zou hebben de tijd mag nemen om de vragen rustig te beantwoorden en dat u steeds een pauze kon te nemen indien u dat nodig achtte. Doorheen het persoonlijk onderhoud gaven u noch uw advocaat aan dat u moeilijkheden ondervond omwille van eventuele psychologische problemen en evenmin kon dit uit het verloop van het persoonlijk onderhoud afgeleid worden. Doorheen het persoonlijk onderhoud voert u immers slechts éénmaal aan dat u geheugenproblemen ondervond toen u stelde niet te weten waar uw Griekse reis pas zich bevindt (CGVS p.8).

Gelet op voorgaande kan er worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Dublin Unit Griekenland), waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U bevestigde deze gegevens niet (CGVS p. 2, 3). Uit de documenten die voor handen zijn, blijkt echter dat u op 3 maart 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 20 maart werd u die bescherming geweigerd (Dublin Unit Griekenland). Op 11 november 2013, ging u in beroep tegen voorgaande beslissing, hetgeen ertoe leidde dat u op 7 maart 2014 alsnog de vluchtelingenstatus werd verleend (Dublin Unit Griekenland). U kreeg hiertoe een verblijfsvergunning die geldig was tot en met 6 maart 2017. U vernieuwde uw verblijfsvergunning niet (Dublin Unit Griekenland). Voorts verkreeg u op 26 januari 2015 een reisdocument, dat u in staat stelt om te kunnen reizen tot en met 25 januari 2020 (Dublin Unit Griekenland).

Uw advocaat werpt tijdens het gehoor op dat uw status niet langer actueel is (CGVS p. 11). Er dient echter op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de

hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk

beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u zestien maanden samen met 23 anderen in een kleine ondergrondse ruimte onder het politiekantoor van Moschato, een buitenwijk ten zuidwesten van Athene hebt doorgebracht (CGVS p. 9, 10; CGVS Vragenlijst vraag 3.4 en 3.5), noch dat u na deze periode overdag in de cel zat en 's nachts op straat mocht doorbrengen (CGVS p. 3). Te meer deze behandeling u louter te beurt zijn gevallen omdat "ze" vreemdelingen haten (CGVS p.9). Dat de Griekse politie u en anderen maandenlang in een ondergrondse ruimte illegaal vasthield is volstrekt ondenkbaar in een democratische rechtsstaat die Griekenland is. U tracht overigens op geen enkele wijze te staven dat Griekse autoriteiten dergelijke mensenschendingen zouden hebben begaan. Er dient immers op gewezen te worden dat u zichzelf in deze tegensprekt. Zo verklaart u bij organisaties in Griekenland geweest te zijn (CGVS p. 11) en verklaart u op een namiddag het slachtoffer van zinloos geweld geweest te zijn in een wijk vlakbij het centrum van Athene (CGVS p. 9). Indien u daadwerkelijk geen zonlicht in Griekenland heeft kunnen aanschouwen (CGVS p. 10), vallen voorgaande verklaringen niet uit te leggen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit uw dossier bij de Griekse autoriteiten blijkt dat u wel degelijk uw rechten hebt kunnen laten gelden aldaar. Zo valt er te lezen dat u een beroep indiende tegen uw initiële weigering in Griekenland (Dublin Unit Griekenland). Uw beroep werd aanvaard en heeft ertoe geleid dat u op 7 maart 2014 de vluchtelingenstatus werd toegekend (Dublin Unit Griekenland). Indien u daadwerkelijk gedurende zestien maanden hebt vastgezet en slechts éénmaal een advocaat hebt gezien (CGVS p. 3), valt het niet te begrijpen dat u er toch in slaagde een succesvol beroep aan te tekenen en te doorlopen. Anderzijds dient er in deze opgemerkt te worden dat indien u daadwerkelijk op de door u omschreven wijze werd behandeld (CGVS p. 3, 4, 5, 9, 10), er van u verwacht kan worden dat u deze zaak zou hebben aangekaart via de geijkte procedures, dewelke u kennelijk wist te volgen in het kader van uw asielprocedure. Gelet op voorgaande kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw vasthouding. Doordat u weigert zicht te bieden op uw daadwerkelijke levensomstandigheden geeft u evenmin inzage in de mate waarin u in Griekenland problemen ervaarde en in staat was uw rechten af te dwingen. Uw gebrek aan medewerking op dit vlak noopt het CGVS ertoe te besluiten dat er voor u geen gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade is bij terugkeer naar Griekenland.

Hoe dan ook, waar uit elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u het slachtoffer geweest te zijn van een aanval van de extreemrechtse groepering 'Gouden Dageraad' (CGVS p. 9, 10), dient te worden opgemerkt dat dit soort groeperingen geenszins uniek zijn aan Griekenland. Het dient evenwel worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet wordt aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Immers dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten wel degelijk het probleem met 'Gouden Dageraad' heeft benoemd en sterk hebben ingezet op het in de kiem smoren van bovenstaande groepering en de terechtstelling van haar leden. Tevens moet worden opgemerkt dat de door u omschreven feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. U dient uw rechten evenwel af te dwingen, hetgeen u verklaart niet gedaan te hebben omdat de politie toch niets deed (CGVS p. 10). Voorgaande bewering kan geenszins gevolgd worden, daar er uit de beschikbare informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten wel degelijk stappen hebben ondernomen om het extreemrechtse geweld tegen te gaan. U dient evenwel zelf de nodige stappen te zetten om de bescherming van de lokale autoriteiten te kunnen genieten. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat uw these dat u geen recht had op medische hulp, niet gevolgd kan worden (CGVS p. 9). Als begunstigde van internationale bescherming hebt u wel

degelijk toegang tot de Griekse gezondheidszorg en dezelfde verzorging kon genieten als de in Griekenland aanwezige onderdanen. Het gegeven dat u na het verlaten van Griekenland, in Denemarken ook geen medische zorgen vroeg voor uw ribben omdat u geconcentreerd was op het starten van uw leven (CGVS p. 9), doet tenslotte sterk twifelen aan het werkelijk bestaan van uw breuken. Uit het geheel van bovenstaande kan dan ook niet opgemaakt worden dat uw situatie als begunstigde van internationale beschermen, geen beroep kon doen op de diverse rechten en voordelen die verbonden zijn aan voorgenoemd statuut, noch dat de daar aanwezige autoriteiten niet in staat zouden zijn om een effectieve en gelijkwaardige bescherming aan die van de Griekse onderdanen, te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Er mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U deed dit echter niet (CGVS p. 7, 8, 9).

Voorts verklaart u dat vluchtelingen geen rechten hebben in Griekenland (CGVS p. 9). Het moet echter vermeld worden, dat u uw rechten niet hebt doen gelden. Er werd u gevraagd welke inspanningen u leverde om uw rechten als erkende vluchteling in Griekenland af te dwingen (CGVS p. 11). U vervalt hierbij echter in een boutade rond verplichtingen en uw vermeende vasthouding (CGVS p. 11). U gevraagd of u bij een organisatie bent geweest, komt u met een afwijkend antwoord en verwijst u naar bevriende Iraanse Christenen (CGVS p. 11). Ook op de vraag of u overwogen hebt zich elders in Athene te vestigen, geeft u een afwijkend antwoord (CGVS p. 10). Tenslotte blijkt uit uw verklaringen dat u zich niet eens bij een organisatie of de lokale autoriteiten ging bevragen inzake het geweld waarmee u geconfronteerd zou zijn (CGVS p. 10). Uw gedrag noopt er dan ook toe te besluiten dat u nagenoeg geen stappen hebt gezet om uw rechten te laten gelden terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, zoals ook blijkt uit de beroepsprocedure die u aantekende (Dublin Unit Griekenland), en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zoals hierboven reeds aangehaald laat u na uw psychische problemen aan te tonen. Ten overvloede kan er evenwel opgemerkt worden dat in de mate dat er vanuit gegaan kan worden dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn omwille van uw beweerde mentale gezondheidstoestand (CGVS p. 4, 8), quod non, dit geen afbreuk doet aan de beoordeling van het CGVS. U toont immers evenmin aan dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens uw verblijf in Griekenland erin slaagde uw rechten te doen gelden (Dublin Unit Griekenland). Voorts blijkt uit uw verklaringen inzake uw tocht doorheen Europa dat u over voldoende zelfredzaamheid beschikt om zelfstandig uw levenswandel te bepalen en de lokale instanties in te lichten over uw nood aan bescherming (CGVS p. 4, 5, 6).

U hebt met de door u neergelegde documenten evenmin kunnen overtuigen in de door u beweerde vrees ten opzichte van Griekenland. De kopie van uw Iraanse Shenanameh heeft louter betrekking op uw identiteit en nationaliteit. De foto's van uw doopsel in Denemarken alsook het doopcertificaat dat u daar verkreeg, hebben geen uitstaans met uw beschermingsnood ten aanzien van Griekenland. De documenten i.v.m. uw worstelactiviteiten in Duitsland, kunnen evenmin uw vrees ten opzichte van Griekenland staven. De brief van uw kerk in Swansea kan uw vrees evenmin staven daar deze louter betrekking heeft op uw kerkgang in het Verenigd Koninkrijk. Het attest van het Rode Kruis in België staat uw bewering dat u nog geen psychologische bijstand hebt kunnen genieten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker stelt in wat zich aandient als een enig middel van mening te zijn dat de bestreden beslissing de volgende artikelen en bepalingen schendt:

“- art. 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;

- art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);

- art. 48 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/2 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/7 van de wet van 15 december 1980;
- art. 57/6/2, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980;
- art. 62 van de wet van 15 december 1980;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoeker stelt dat verweerder, van zodra deze gebruik maakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), moet uitleggen waarom er geen internationale bescherming wordt verleend en waarom ervoor geopteerd wordt om het verzoek te verwerpen. Volgens hem is dit *in casu* niet gebeurd, werd zijn geval niet individueel beoordeeld en werd de situatie door het CGVS niet afdoende geanalyseerd om tot een redelijke beslissing te kunnen komen.

Verzoeker trekt vooreerst in twijfel dat hij nog effectieve bescherming zou genieten in Griekenland. Hij voert aan:

"Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat niets erop wijst dat de status van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland niet meer geldig is (stuk 1, p. 2).

Dit terwijl vast staat dat de verblijfsvergunning van verzoekende partij maar geldig was tot 6 maart 2017 en zij haar verblijfsvergunning niet vernieuwde (stuk 1, p. 2)

Bijgevolg kan verwerende partij zich niet zonder meer beroepen op de aan verzoekende partij verleende bescherming in Griekenland, vermits men niet met zekerheid kan stellen dat Griekenland deze bescherming nog steeds zal verlenen gezien het feit dat de bescherming verleend werd aan een minderjarige persoon met een andere nationaliteit.

Zeker in het licht van de laatste ontwikkelingen in Griekenland, waarbij er geopteerd werd om een meer bestraffend beleid toe te passen op asiel en de Griekse autoriteiten allerlei hevig bekritiseerde wetgeving in het leven roepen, is het niet ondenkbaar dat de Griekse autoriteiten de status van verzoekende partij terug intrekken, waardoor verzoekende partij het risico loopt op refoulement.

Zie in deze zin:

(...)

Zie met betrekking tot het risico dat verzoekende partij niet langer zal kunnen genieten van de verleende bescherming:

(...)

Verwerende partij kan bijgevolg niet zonder meer gevolgd worden waar zij stelt (stuk 1, p. 4):

(...)

Minstens had verwerende partij verder onderzoek moeten uitvoeren naar de al dan niet effectiviteit van de verleende bescherming. Zo niet, bestaat er een risico dat België onrechtstreeks schuldig is aan een schending van het beginsel van non-refoulement, indien verzoekende partij zou teruggestuurd worden naar Iran, zonder enig degelijk onderzoek naar de vervolgingsgronden ten opzichte van Iran."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn concrete problemen en levensomstandigheden in Griekenland. Dienaangaande doet hij gelden:

"Verzoekende partij heeft in Griekenland in mensonterende omstandigheden moeten zien te overleven, en dit in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar motivering aanvoert.

Wat betreft de aanval door aanhangers van de partij Gouden Dageraad, stelt verwerende partij dat dit soort groeperingen geenszins uniek zijn aan Griekenland en dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats en binnen een welbepaalde context (stuk 1, p. 3).

Dat verwerende partij hier durft te verklaren dat fysieke aanvallen door aanhangers van de neonazistische partij Gouden Dageraad geenszins uitzonderlijk zijn en dat verzoekende partij gewoon pech had en zich op de verkeerde plaats op het verkeerde moment bevond, tart alle verbeelding. Het doelbewust viseren van asielzoekers en erkende vluchtelingen door aanhangers van een neonazistische partij is bij uitstek een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het gaat hier

derhalve duidelijk om een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging wegens het behoren tot een bepaalde etniciteit in de zin van het Vluchtelingenverdrag, waartegen de nationale overheid geen bescherming kan bieden. Dit gebrek aan bescherming blijkt overigens tevens uit de algemene informatie aangaande de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland (zie *infra*).

Voorts volhardt verzoekende partij in haar verklaringen die zij omtrent haar gevangenhouding door de Griekse politie heeft afgelegd.

Wat de psychologische problemen van betreft, wenst zij middels dit verzoekschrift een psychologisch attest neer te leggen dat de door haar aangehaalde psychologische problemen staakt (stuk 3). Deze verhoogde psychologische kwetsbaarheid en de afwezigheid van adequate psychologische zorgen voor erkende vluchtelingen in Griekenland maakt dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland een verhoogd risico loopt om in een situatie van verregaande materiële deprivatie te belanden.

Tot slot heeft verzoekende partij wel degelijk getracht zich te integreren in Griekenland en er een leven op te bouwen, doch werd hij hierin op geen enkele wijze ondersteund door de Griekse autoriteiten.

Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij niet de nodige zorgen kreeg en zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland, wat maakt dat zij in geval van terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Indien een persoon die als vluchteling in een ander Europees land erkend wordt, het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling als hij of zij terugkeert naar dat land dat hem of haar als vluchteling heeft erkend, moet er van uitgegaan worden dat er geen reden bestaat voor het land waarin zijn of haar aanvraag momenteel in behandeling is om deze aanvraag af te wijzen.

Het is onvoldoende om erop te wijzen dat Griekenland een Europees land is en als zodanig gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een beschermingsstatus en waarvan men gebruik kan maken, om zo te besluiten dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland, dat haar basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat haar levensomstandigheden niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De realiteit van de situatie moet concreet worden geanalyseerd, rekening houdende met de middelen waarover de persoon in kwestie beschikt en de actuele kosten van levensonderhoud in Griekenland.

Dit werd recentelijk nog bevestigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 19 maart 2019 waarin het een antwoord formuleert op prejudiciële vragen (zaak C-163/17 Jawo)

(...)

Naar analogie kan verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17 van 19 maart 2019, waarin het Hof het volgende stelt:

(...)

Deze twee arresten werden onlangs becommentarieerd door de heer M. LYS, waarin hij het praktisch nut van de arresten voor de Belgische praktijk bespreekt. Zo stelt hij:

(...)

Deze individuele situatie van verzoekende partij dient bekeken te worden in het licht van de algemene situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland, die catastrofaal is (zie *infra*). Het is dan ook zonneklaar dat een terugkeer naar Griekenland van verzoekende partij gezien haar individuele situatie tot gevolg zou hebben dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De motivatie van verwerende partij met betrekking tot de individuele situatie van verzoekende partij getuigt van een gebrekkige lezing van de door haar afgelegde verklaringen, voornamelijk indien men de hierboven en hieronder beschreven algemene situatie in beschouwing neemt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet op afdoende wijze is nagegaan of er sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat verzoekende partij wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt (zie *supra* en *infra*).

Verwerende partij schendt in die zin aldus de op haar rustende motiveringsplicht.”

Verzoeker geeft vervolgens aan algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Verder stelt hij:

“De actuele situatie in Griekenland met betrekking tot personen die internationale bescherming genieten getuigt wel degelijk van een systematisch onvermogen om bijstand en structuren aan dergelijke personen te bieden.

Eerst en vooral dient men op te merken dat in de meeste gevallen rechten en effectieve bescherming enkel op papier bestaat voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland.”

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij verklaarde dat hij gedurende zijn verblijf in Griekenland in het verleden geen uitkering ontving vanwege de Griekse autoriteiten en voert hij een betoog, aan de hand van (algemene informatie over) de situatie in Griekenland, waarin hij aangeeft dat het zonder financiële steun als alleenstaande man onmogelijk zou zijn om aldaar huisvesting te vinden en dat hij er *“met hoge waarschijnlijkheid”* dakloos zal zijn. *“Er is absoluut geen garantie dat verzoekende partij huisvesting, voeding en sanitaire voorzieningen zal toebedeeld krijgen in geval van een terugkeer naar Griekenland. België zou aldus verantwoordelijk zijn voor een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval verzoekende partij moet terugkeren naar Griekenland in het licht van hetgeen hierboven en hieronder wordt aangehaald (zie supra en infra).”*

Verzoeker wenst de aandacht van de Raad voorts te vestigen op tal van objectieve bronnen *“die getuigen van de betreurenswaardige levensomstandigheden waarin personen aan wie internationale bescherming in Griekenland is verleend zich bevinden, evenals de onmenselijke en vernederende behandeling die zij daar ondergaan.*

Deze bronnen stellen allemaal vast dat de opvang van mensen die internationale bescherming in Griekenland hebben gekregen, evenals hun behandeling, toegang tot huisvesting, scholing, werkgelegenheid, et cetera, catastrofaal is.”

Verzoeker wijst op algemene informatie en op Duitse rechtspraak. Tevens wijst hij op Franstalige rechtspraak die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde. Vervolgens citeert hij uit informatie van AIDA en PRO ASYL en leidt hij hieruit af:

“dat de levensomstandigheden voor erkende vluchtelingen in Griekenland niet zijn verbeterd en dat de opvang, huisvesting en integratie van personen die internationale bescherming genieten nog steeds aanzienlijke tekortkomingen vertonen. De nota bevestigt dat erkende vluchtelingen in Griekenland in de praktijk nog steeds geen toegang hebben tot huisvesting, voedsel, medische en psychologische zorg of de arbeidsmarkt en dat de bescherming van erkende vluchtelingen in Griekenland nog steeds alleen op papier bestaat”.

Specifiek betreffende de toegang tot huisvesting, herhaalt verzoeker dat personen die internationale bescherming verkregen in Griekenland er leven in mensonwaardige omstandigheden en citeert hij uit informatie van AIDA, PRO ASYL, (RSA)/PRO ASYL en RSA. Hij concludeert op basis hiervan:

“Het weze dus duidelijk dat de situatie voor erkende vluchtelingen met betrekking tot huisvesting allesbehalve optimaal is en in bepaalde gevallen kan leiden tot mensonterende en/of oneerbiedige situaties die een schending van artikel 3 van het EVRM en het recht op een menswaardig leven uitmaken”.

Met betrekking tot de toegang tot de arbeidsmarkt, wijst verzoeker op en citeert hij uit informatie van AIDA, PRO ASYL, UNHCR, de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa en (RSA)/PRO ASYL. Hij geeft op grond hiervan aan:

“Erkende vluchtelingen hebben dus te maken met verscheidene obstakels die hun toegang tot de arbeidsmarkt belemmeren. Dit duwt hen in een situatie van werkloosheid met alle gevolgen van dien, hetgeen tevens kan leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM”.

Vervolgens gaat verzoeker in op de mogelijkheden tot integratie en de toegang tot het onderwijs in Griekenland. Hij voert aan:

“Er worden door de Griekse autoriteiten weinig tot geen gratis taallessen voorzien, wat de integratie van erkende vluchtelingen verder bemoeilijkt en, in combinatie met de voormelde elementen, er voor kan zorgen dat erkende vluchtelingen in een situatie terechtkomen waar zij niet in staat zijn om een menswaardig leven op te bouwen”.

Tevens citeert hij uit informatie van AIDA, PRO ASYL, de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa omtrent de mogelijkheden tot integratie, onderwijs en gezinshereniging in Griekenland.

Verzoeker gaat daarna in op de toegang tot sociale voorzieningen in Griekenland. Volgens hem kunnen erkende vluchtelingen niet rekenen op sociale voorzieningen, of hebben deze op zijn minst niet op

gelijke wijze toegang tot sociale uitkeringen. Verzoeker citeert te dezen uit informatie van AIDA en PRO ASYL met betrekking tot de toegang tot sociale uitkeringen en (voedsel)voorzieningen.

Verder wijst verzoeker op informatie van AIDA, PRO ASYL en (RSA)/PRO ASYL inzake de toegang tot de (mentale) gezondheidszorg en concludeert:

“Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen ondoeltreffend is, wat kan leiden tot onmenselijke of mensonterende levensomstandigheden en een schending van artikel 3 van het EVRM”.

Verzoeker gaat voorts in op de situatie in Griekenland inzake racisme en haatmisdrijven. Hij wijst er in dit kader op dat Griekenland in maart 2017 door het EHRM werd veroordeeld omdat het in de betreffende zaak niet had voldaan aan zijn verplichtingen om mensenhandel te voorkomen, gemigreerde werknemers te beschermen en een doeltreffend onderzoek te voeren en een adequate bestraffing op te leggen. Vervolgens merkt hij op dat vluchtelingen en migranten in Griekenland steeds vaker slachtoffer worden van haatmisdrijven en racistisch geïnspireerde aanvallen. Verzoeker citeert ook in dit kader uit algemene informatie.

Verzoeker concludeert:

“Gezien de verschillende elementen die hierboven werden aangehaald (zie supra) kan men tot de conclusie komen dat de combinatie van alle moeilijkheden, obstakels en barrières in hun totaliteit genomen kan leiden tot de vaststelling dat een erkende vluchteling in Griekenland in de praktijk geen aanspraak kan maken op de rechten die hem of haar toekomen, noch effectief kan genieten van de bescherming die hem of haar verleend werd. Bijgevolg dient een in Griekenland erkende vluchteling te leven in mensonwaardige omstandigheden die kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Ten slotte, kan men verwijzen naar de verhalen van twee personen betreffende hun ervaringen in Griekenland en de mensonterende omstandigheden waarin zij leefden:

(...)

Tot slot dient de conclusie van de casestudy Refugee Support Aegean (RSA)/PRO ASYL van een in Griekenland erkend gezin van vluchtelingen te worden vermeld:

(...)”.

Verzoeker stelt op basis van het voorgaande in hoofddorde dat de vluchtelingenstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In dit kader doet hij onder meer gelden:

“Verwerende partij heeft meerdere elementen van het relaas van verzoekende partij niet (afdoende) bestudeerd door te stellen dat er geen nieuwe elementen werden aangehaald die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt”.

In ondergeschikte orde, is verzoeker de mening toegedaan dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij herhaalt in dit kader dat hij zich niet kan beroepen op de (nationale) beschermingsmogelijkheden en geeft aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In uiterst ondergeschikte orde, vraagt verzoeker om de vernietiging van de bestreden beslissing. Volgens hem is het *“noodzakelijk om de bestreden beslissing nietig te verklaren, zodat de CGVS tot verdere onderzoeksmaatregelen kan overgaan”.*

Verzoeker stelt in dit kader eveneens als volgt:

“Verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij inderdaad duidelijk eenzijdig geanalyseerd: verwerende partij heeft zich slechts op de beslissing in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming gebaseerd zonder voldoende aandacht te besteden aan de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.”

Verder geeft hij aan:

“Verwerende partij heeft de op haar rustende motiveringsplicht geschonden door te oordelen dat verzoekende partij naar Griekenland kan terugkeren vanwege de internationale bescherming die aldaar aan haar werd verleend, zonder na te gaan of deze bescherming effectief bestaat in hoofde van verzoekende partij en zonder de risico's op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van

verzoekende partij in geval van terugkeer te hebben onderzocht, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij zich op straat en zonder middelen zal bevinden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt verwerende partij dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Met het oog op alle bronnen die in het kader van huidig beroep werden ingediend en die het tegenovergestelde aantonen van wat de verwerende partij beweert - de systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem - en gezien alle bovenstaande overwegingen, is het noodzakelijk om de situatie van verzoekende partij opnieuw te analyseren.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"- In hoofddorde, verzoekende partij de status van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de CGVS voor bijkomend onderzoek".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie een attest bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt in maart 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een psychologisch attest neer dat dateert van 15 januari 2021. Hij wilt hiermee zijn psychische toestand aantonen. Zijn psycholoog benadrukt dat een terugkeer naar Griekenland nefast zou zijn en dat dit de aldaar opgelopen trauma's opnieuw naar boven zal brengen, met rampzalige gevolgen voor zijn medische en psychische toestand.

3.1.2. Verzoeker legt in juli 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota andermaal nieuwe elementen neer. Het betreft een aantal e-mails, door verzoeker verstuurd aan zijn advocaat, waarin hij meer informatie vraagt en waaruit zijn zware psychologische toestand en depressie blijken. Daarnaast gaat het om een nieuw attest, dat dateert van 2 juni 2021, waaruit nogmaals blijkt dat hij psychologische opvolging behoeft. Het staat volgens verzoeker onomstotelijk vast dat hij lijdt aan een zware depressie en dat hij psychisch lijdt onder zijn situatie.

3.1.3. Verzoeker legt in augustus 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een attest van de arts van het opvangcentrum neer dat dateert van 4 augustus 2021. Hierin wordt nogmaals aangegeven dat verzoeker psychologische opvolging nodig heeft. Verzoeker geeft nogmaals aan dat hij lijdt aan een zware depressie en dat hij psychisch lijdt onder zijn situatie.

3.1.4. Verzoeker legt op 15 november 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota andermaal nieuwe elementen neer. Het betreft een emailverkeer tussen zijn advocaat en een vriend van verzoeker, A. L., die priester is en die bevestigt dat deze vriend verzoeker bezocht tijdens zijn gevangenschap; een kopie van het rijbewijs van A. L. en een reeks foto's waar deze vriend op te zien is en dit ter staving van de activiteiten die zij uitvoerden "*met de 222 Ministry*".

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Evenmin werkt verzoeker uit hoe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het onderzoek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voert na ontvangst van een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* en door de bestreden beslissing zou kunnen zijn geschonden, zodat ook deze schending niet op dienstige wijze wordt opgeworpen.

Hoe deze bepaling te dezen geschonden zou kunnen zijn, kan overigens hoe dan ook hoegenaamd niet worden ingezien nu de bestreden beslissing niet kadert in een volgend verzoek om internationale bescherming doch wel in verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in België.

Mede gelet op het voorgaande, dient dan ook te worden vastgesteld dat de volgende passages in het verzoekschrift in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming iedere feitelijke grondslag missen en bijgevolg in het verzoekschrift blijken te zijn opgenomen door middel van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat:

“Verwerende partij heeft meerdere elementen van het relaas van verzoekende partij niet (afdoende) bestudeerd door te stellen dat er geen nieuwe elementen werden aangehaald die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt (...)

Verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij inderdaad duidelijk eenzijdig geanalyseerd: verwerende partij heeft zich slechts op de beslissing in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming gebaseerd zonder voldoende aandacht te besteden aan de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt”.

Derhalve worden deze passages in hetgeen volgt voor het overige buiten beschouwing gelaten.

Verzoeker duidt ook niet *in concreto* op welke wijze hij “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” te dezen geschonden acht. Bijgevolg voert hij deze schending evenmin op dienstige wijze aan.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker internationale bescherming behoeft voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.3. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift op algemene wijze poneert dat er in de bestreden beslissing niet zou worden gemotiveerd waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet werd toegepast, alsmede dat zijn geval niet op individuele wijze zou zijn beoordeeld, dient verder te worden opgemerkt dat dit een loutere en aperte miskenning betreft van en dat verzoeker hiermee schromelijk voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Uit deze beslissing blijkt dat verzoekers geval weldegelijk op individuele wijze werd onderzocht en dat de bestreden beslissing een uitgebreide, op zijn geval toegespitste, in duidelijke bewoordingen opgestelde motivering bevat. Dit blijkt overigens eveneens uit het vervolg van het verzoekschrift, waarin verzoeker duidelijk blijkt geeft van de nodige kennis omtrent deze motivering en deze motivering inhoudelijk tracht te weerleggen.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt, zoals reeds werd aangegeven, duidelijk dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u kenbaar maakte last te hebben van psychische problemen ten gevolge van

traumatische ervaringen (Beoordeling Procedurele Noden). U maakte tevens kenbaar last te hebben van geheugenverlies en nood te hebben aan psychologische bijstand (Beoordeling Procedurele Noden). U legt in dit kader een attest neer dat stelt dat u nog niet in de mogelijkheid bent geweest om op consultatie bij een psycholoog te gaan. Ongeacht uw mogelijkheid om in België psychologische bijstand te krijgen moet er vastgesteld worden dat u uw psychische problemen niet staaft. Hierbij kan nog bijkomend opgemerkt worden dat u evenmin psychologische attesten van de verschillende Europese landen waar u sinds 2013 verbleef aanbrengt. Hoe dan ook werd u er aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u indien u het moeilijk zou hebben de tijd mag nemen om de vragen rustig te beantwoorden en dat u steeds een pauze kon te nemen indien u dat nodig achtte. Doorheen het persoonlijk onderhoud gaven u noch uw advocaat aan dat u moeilijkheden ondervond omwille van eventuele psychologische problemen en evenmin kon dit uit het verloop van het persoonlijk onderhoud afgeleid worden. Doorheen het persoonlijk onderhoud voert u immers slechts éénmaal aan dat u geheugenproblemen ondervond toen u stelde niet te weten waar uw Griekse reis pas zich bevindt (CGVS p.8).

Gelet op voorgaande kan er worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker slaagt er in het kader van voorliggende beroepsprocedure niet in om de voormelde motieven te ontkrachten. Hij toont immers op generlei wijze aan en uit de bijgebrachte e-mails en attesten kan op generlei wijze worden afgeleid dat hij ten gevolge van zijn psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Wat betreft de neergelegde e-mails en attesten, zoals bij het verzoekschrift gevoegd en zoals neergelegd door middel van een aanvullend nota, dient in dit kader te worden opgemerkt dat hieruit in het geheel niet blijkt dat verzoekers psychische problemen van zulke aard en ernst zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. In het attest van 7 november 2020 wordt slechts aangegeven dat verzoeker tweemaal een evaluatiegesprek had, op 2 en 15 juli 2020. Het attest van 15 januari 2021 is opgesteld door een psycholoog en niet door een psychiater. Bovendien blijkt dit attest slechts te zijn gebaseerd op drie gesprekken tussen verzoeker en de psycholoog in kwestie en is het daarbij duidelijk en alleen gebaseerd op verzoekers gezegden en gedragingen tijdens deze drie gesprekken. In dit attest worden hoe dan ook slechts op louter algemene wijze een aantal symptomen (slaapproblemen, een gebrek aan eetlust, depressie, een regressieve toestand en gevoel van aan zijn lot overgelaten te zijn, een ondefinieerbaar psychisch onbehagen, problemen met zijn zelfbeeld, psychische uitputting en een slachtofferrol) opgesomd en wordt tevens op algemene wijze gesproken over een in Griekenland opgelopen trauma. In de e-mails van verzoeker aan diens advocaat doet verzoeker een aantal eenzijdige uitspraken, dewelke op zich niets toevoegen of kunnen bijdragen aan de door hem neergelegde psychologische attesten. Het attest van 2 juni 2021 werd opgesteld door een gewone arts en dus niet door een psychiater. In dit attest wordt slechts aangegeven dat verzoeker zou lijden aan een ernstige depressie, antidepressiva krijgt en nood heeft aan verdere psychologische begeleiding. Daarbij wordt deze depressie gelinkt aan en verklaard door zijn isolement en aan de lange duur van zijn procedure internationale bescherming. Voor het overige wordt in dit attest niets concreets vermeld. Ook het attest van 4 augustus 2021 blijkt te zijn opgesteld door een gewone arts, en werd dus niet opgesteld door een psychiater. In dit attest wordt op algemene wijze aangegeven dat verzoeker zou lijden aan slapeloosheid, angst en PTSD. Tevens wordt daarbij gesteld dat deze symptomen volgens verzoeker zouden te wijten zijn aan de aangehaalde mishandelingen gedurende zijn opsluiting. Nergens blijkt uit de neergelegde attesten aldus dat of op welke wijze verzoekers zelfverklaarde symptomen op hun waarachtigheid en ernst zouden zijn onderzocht. Evenmin bevatten zij enige officiële en sluitende diagnose. Zij spreken zich dan ook nergens op concrete en dienstige wijze uit over de ernst van de voormelde klachten en symptomen zoals aangegeven door verzoeker. Bovendien wordt er nergens in de attesten enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die verzoekers zelfverklaarde klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers dagdagelijkse functioneren en/of zijn vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in deze attesten wordt aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker zijn dagdagelijkse bezigheden, een volwaardig leven en/of een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Dient verder te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden psychische problemen danig worden ondermijnd, minstens gerelativeerd, door zijn levensloop na aankomst in Europa. Hoewel zijn psychische klachten volgens hem zouden stammen uit zijn periode in Griekenland, weerhielden deze problemen hem er immers kennelijk niet van om, dit zonder psychologische begeleiding en op zelfstandige wijze, in Griekenland de vluchtelingenstatus te bekomen, een verblijfsstatus te bekomen en een reisdocument te regelen. Evenmin verhinderden deze hem ertoe nadien een groot deel van Europa te doorkruisen en zichzelf daarbij meermaals de nodige toegang te verschaffen tot de beschikbare procedures. Zo reisde hij begin 2015 naar Denemarken en diende hij er een verzoek om internationale bescherming in, reisde hij in 2018 naar het Verenigd Koninkrijk en vond hij ook in dit land toegang tot de procedure internationale bescherming, reisde hij nog datzelfde jaar naar Duitsland om ook daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ging hij nadien naar Nederland waar hij in 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, keerde hij daarna terug naar Duitsland en reisde hij uiteindelijk naar België om alhier in januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarenboven blijkt uit de door middel van een aanvullende nota neergelegde e-mails en attesten dat hij in België de weg vond naar de nodige psychologische begeleiding en dat hij in weerwil van de aangehaalde problemen de tegenwoordigheid van geest had en heeft om zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming via zijn advocaat en op een bijzonder actieve wijze op te volgen. Ook slaagde verzoeker, die vloeiend Engels spreekt, verzocht om in deze taal te worden gehoord bij het CGVS en ook voor de Raad om een tolk Engels verzocht, er blijkens de neergelegde documenten in om zichzelf in de voormelde landen toegang te verschaffen tot een aantal andere instanties en voorzieningen. Zo bleek hij in Denemarken te zijn toegetreden tot een kerk en slaagde hij erin zich aldaar te laten dopen. Ook in het Verenigd Koninkrijk vond hij aansluiting bij een kerk, en dit in Swansea. In Duitsland slaagde hij erin om worstelactiviteiten te ontplooiën. Dat zijn psychische problemen hem ernstig zouden hinderen in het dagelijkse leven of hem zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om zijn procedure internationale bescherming op een gedegen wijze te volbrengen, kan aldus hoegenaamd niet worden aangenomen.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verder gaf verzoeker in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ zelf nog aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhoudsop normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhoudsop. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhoudsop in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker – al dan niet ten gevolge van de voorgehouden psychische problemen – niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uit de elementen die voorhanden zijn (Dublin Unit Griekenland), waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U bevestigde deze gegevens niet (CGVS p. 2, 3). Uit de documenten die voor handen zijn, blijkt echter dat u op 3 maart 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 20 maart werd u die bescherming geweigerd (Dublin Unit Griekenland). Op 11 november 2013, ging u in beroep tegen voorgaande beslissing, hetgeen ertoe leidde dat u op 7 maart 2014 alsnog de vluchtelingenstatus werd verleend (Dublin Unit Griekenland). U kreeg hiertoe een verblijfsvergunning die geldig was tot en met 6 maart 2017. U vernieuwde uw verblijfsvergunning niet (Dublin Unit Griekenland). Voorts verkreeg u op 26 januari 2015 een reisdocument, dat u in staat stelt om te kunnen reizen tot en met 25 januari 2020 (Dublin Unit Griekenland).

Uw advocaat werpt tijdens het gehoor op dat uw status niet langer actueel is (CGVS p. 11). Er dient echter op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hoe verzoeker met zijn verwijzing naar algemene informatie over ‘push backs’ van asielzoekers (en dus niet van personen die internationale bescherming genieten) afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete en op zijn situatie als persoon die internationale bescherming geniet betrekking hebbende motieven, kan immers niet worden ingezien.

In zoverre verzoeker daarnaast andermaal verwijst naar zijn vervallen verblijfsstatus, poneert dat *“men niet met zekerheid kan stellen dat Griekenland deze bescherming nog steeds zal verlenen gezien het feit dat de bescherming verleend werd aan een minderjarige persoon met een andere nationaliteit”*, tracht te laten uitschijnen dat het *“niet ondenkbaar”* zou zijn *“dat de Griekse autoriteiten de status van verzoekende partij terug intrekken, waardoor verzoekende partij het risico loopt op refoulement”* en wijst op regelgeving inzake de intrekking van bescherming, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn voormelde algemene, hypothetische en ongefundeerde beweringen op generlei wijze aantoont dat zijn beschermingsstatus in Griekenland daadwerkelijk zou zijn ingetrokken en dat hij heden niet langer internationale bescherming zou genieten in Griekenland. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat er een onderscheid moeten worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die de status geniet te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (cf. artikel 11, 14, 16 en 19 van de voormelde richtlijn; artikelen die Griekenland als lidstaat van de EU dient te respecteren). Verzoeker toont *in casu* geheel niet aan dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland daadwerkelijk zou dreigen te worden of zou zijn opgehouden, beëindigd, herroepen of ingetrokken. Waar hij twijfel tracht te zaaien

over het feit dat hij heden nog over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker niet één concreet element of argument aanreikt waaruit blijkt en bijgevolg in het geheel niet aantoonbaar dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming zou genieten. Bijgevolg dient, aangezien er geen elementen voorliggen die toelaten te twifelen aan de geldigheid van verzoekers status als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019, arrest waarnaar ook verzoeker verwijst in het voorliggende verzoekschrift, werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is

van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn betoog meermaals laat uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoeker wijst te dezen op (informatie over) de discriminatie en het racisme en het gebrek aan toegang tot huisvesting, onderwijs, werkgelegenheid, gezinshereniging, financiële en materiële ondersteuning, medische bijstand en andere sociale rechten voor begunstigten van internationale bescherming en verzoekers om internationale bescherming in Griekenland. Dient in dit kader echter te worden opgemerkt dat uit de door verzoeker aangereikte en voorliggende informatie, dit in tegenstelling met wat

verzoeker voorhoudt, in het geheel niet kan worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker en rekening houdende met de beschikbare en voorliggende elementen geheel terecht gemotiveerd:

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u zestien maanden samen met 23 anderen in een kleine ondergrondse ruimte onder het politiekantoor van Moschato, een buitenwijk ten zuidwesten van Athene hebt doorgebracht (CGVS p. 9, 10; CGVS Vragenlijst vraag 3.4 en 3.5), noch dat u na deze periode overdag in de cel zat en 's nachts op straat mocht doorbrengen (CGVS p. 3). Te meer deze behandeling u louter te beurt zijn gevallen omdat “ze” vreemdelingen haten (CGVS p.9). Dat de Griekse politie u en anderen maandenlang in een ondergrondse ruimte illegaal vasthield is volstrekt ondenkbaar in een democratische rechtsstaat die Griekenland is. U tracht overigens op geen enkele wijze te staven dat Griekse autoriteiten dergelijke mensenschendingen zouden hebben begaan. Er dient immers op gewezen te worden dat u zichzelf in deze tegensprekt. Zo verklaart u bij organisaties in Griekenland geweest te zijn (CGVS p. 11) en verklaart u op een namiddag het slachtoffer van zinloos geweld geweest te zijn in een wijk vlakbij het centrum van Athene (CGVS p. 9). Indien u daadwerkelijk geen zonlicht in Griekenland heeft kunnen aanschouwen (CGVS p. 10), vallen voorgaande verklaringen niet uit te leggen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit uw dossier bij de Griekse autoriteiten blijkt dat u wel degelijk uw rechten hebt kunnen laten gelden aldaar. Zo valt er te lezen dat u een beroep indiende tegen uw initiële weigering in Griekenland (Dublin Unit Griekenland). Uw beroep werd aanvaard en heeft ertoe geleid dat u op 7 maart 2014 de vluchtelingenstatus werd toegekend (Dublin Unit Griekenland). Indien u daadwerkelijk gedurende zestien maanden hebt vastgezet en slechts éénmaal een advocaat hebt gezien (CGVS p. 3), valt het niet te begrijpen dat u er toch in slaagde een succesvol beroep aan te tekenen en te doorlopen. Anderzijds dient er in deze opgemerkt te worden dat indien u daadwerkelijk op de door u omschreven wijze werd behandeld (CGVS p. 3, 4, 5, 9, 10), er van u verwacht kan worden dat u deze zaak zou hebben aangekaart via de geijkte procedures, dewelke u kennelijk wist te volgen in het kader van uw asielprocedure. Gelet op voorgaande kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw vasthouding. Doordat u weigert zicht te bieden op uw daadwerkelijke levensomstandigheden geeft u evenmin inzage in de mate waarin u in Griekenland problemen ervaarde en in staat was uw rechten af te dwingen. Uw gebrek aan medewerking op dit vlak noopt het CGVS ertoe te besluiten dat er voor u geen gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade is bij terugkeer naar Griekenland.

Hoe dan ook, waar uit elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u het slachtoffer geweest te zijn van een aanval van de extreemrechtse groepering ‘Gouden Dageraad’ (CGVS p. 9, 10), dient te worden opgemerkt dat dit soort groeperingen geenszins uniek zijn aan Griekenland. Het dient evenwel worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet wordt aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Immers dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten wel degelijk het probleem met ‘Gouden Dageraad’ heeft benoemd en sterk hebben ingezet op het in de kiem smoren van bovenstaande groepering en de terechtstelling van haar leden. Tevens moet worden opgemerkt dat de door u omschreven feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. U dient uw rechten evenwel af te dwingen, hetgeen u verklaart niet gedaan te hebben omdat de politie toch niets deed (CGVS p. 10). Voorgaande bewering kan geenszins gevolgd worden, daar er uit de beschikbare informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten wel degelijk stappen hebben ondernomen om het extreemrechtse geweld tegen te gaan. U dient evenwel zelf de nodige stappen te zetten om de bescherming van de lokale autoriteiten te kunnen genieten. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat uw these dat u geen recht had op medische hulp, niet gevolgd kan worden (CGVS p. 9). Als begunstigde van internationale bescherming hebt u wel degelijk toegang tot de Griekse gezondheidszorg en dezelfde verzorging kon genieten als de in Griekenland aanwezige onderdanen. Het gegeven dat u na het verlaten van Griekenland, in Denemarken ook geen medische zorgen vroeg voor uw ribben omdat u geconcentreerd was op het

starten van uw leven (CGVS p. 9), doet tenslotte sterk twifelen aan het werkelijk bestaan van uw breuken. Uit het geheel van bovenstaande kan dan ook niet opgemaakt worden dat uw situatie als begunstigde van internationale beschermen, geen beroep kon doen op de diverse rechten en voordelen die verbonden zijn aan voorgenoemd statuut, noch dat de daar aanwezige autoriteiten niet in staat zouden zijn om een effectieve en gelijkwaardige bescherming aan die van de Griekse onderdanen, te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Er mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U deed dit echter niet (CGVS p. 7, 8, 9).

Voorts verklaart u dat vluchtelingen geen rechten hebben in Griekenland (CGVS p. 9). Het moet echter vermeld worden, dat u uw rechten niet hebt doen gelden. Er werd u gevraagd welke inspanningen u leverde om uw rechten als erkende vluchteling in Griekenland af te dwingen (CGVS p. 11). U vervalt hierbij echter in een boutade rond verplichtingen en uw vermeende vasthouding (CGVS p. 11). U gevraagd of u bij een organisatie bent geweest, komt u met een afwijkend antwoord en verwijst u naar bevriende Iraanse Christenen (CGVS p. 11). Ook op de vraag of u overwogen hebt zich elders in Athene te vestigen, geeft u een afwijkend antwoord (CGVS p. 10). Tenslotte blijkt uit uw verklaringen dat u zich niet eens bij een organisatie of de lokale autoriteiten ging bevragen inzake het geweld waarmee u geconfronteerd zou zijn (CGVS p. 10). Uw gedrag noopt er dan ook toe te besluiten dat u nagenoeg geen stappen hebt gezet om uw rechten te laten gelden terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, zoals ook blijkt uit de beroepsprocedure die u aantekende (Dublin Unit Griekenland), en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zoals hierboven reeds aangehaald laat u na uw psychische problemen aan te tonen. Ten overvloede kan er evenwel opgemerkt worden dat in de mate dat er vanuit gegaan kan worden dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn omwille van uw beweerde mentale gezondheidstoestand (CGVS p. 4, 8), quod non, dit geen afbreuk doet aan de beoordeling van het CGVS. U toont immers evenmin aan dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens uw verblijf in Griekenland erin slaagde uw rechten te doen gelden (Dublin Unit Griekenland). Voorts blijkt uit uw verklaringen inzake uw tocht doorheen Europa dat u over voldoende zelfredzaamheid beschikt om zelfstandig uw levenswandel te bepalen en de lokale instanties in te lichten over uw nood aan bescherming (CGVS p. 4, 5, 6)."

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Hij vergenoegt zich er in wezen immers toe zijn eerder aangehaalde problemen in Griekenland te herhalen, de bestreden motieven op algemene wijze te ontkennen, te herhalen dat er volgens hem in Griekenland geen toegang tot de nodige bescherming, ondersteuning en medische verzorging voorhanden is en te wijzen op de door hem aangevoerde psychische problemen, ten gevolge waarvan hij van mening is een verhoogde kwetsbaarheid te vertonen. Hiermee doet verzoeker echter geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen en toont hij geenszins aan dat of waarom van hem, dit gelet op zijn profiel, niet zou mogen worden verwacht dat hij terugkeert naar Griekenland en dat hij zijn rechten als persoon die internationale bescherming geniet aldaar doet gelden.

Verzoeker weerlegt in dit kader de concrete vaststellingen omtrent het kennelijke gebrek aan geloofwaardigheid inzake zijn vermeende levensomstandigheden in Griekenland in het verleden en zijn vastgestelde gebrek aan medewering vooreerst niet aan de hand van enig concreet en dienstig argument. In zoverre verzoeker middels een verwijzing naar de neergelegde e-mails en medische attesten alsnog zou trachten te laten uitschijnen dat zijn zelfverklaarde problemen in Griekenland zouden stroken met de werkelijkheid, dient voorts te worden opgemerkt dat dit geenszins kan worden gevolgd. Vooreerst kan in deze worden herhaald dat de e-mails slechts enkele eenzijdige, ongefundeerde beweringen vanwege verzoeker bevatten en dat geen van de neergelegde attesten werd opgesteld door een psychiater. Verder kan worden herhaald dat deze attesten, voor zover hierin gewag wordt gemaakt van de vermeende oorzaak voor verzoekers voorgehouden psychische problemen, louter zijn gebaseerd op de gezegden van verzoeker dienaangaande. Bovendien blijkt daarbij, zoals reeds hoger werd aangegeven, dat deze attesten voor deze problemen een uiteenlopende oorzaak vermelden. Waar deze blijkens het ene attest zouden zijn voortgesproten of gelinkt aan een in Griekenland opgelopen trauma, zouden deze blijkens het andere attest immers te linken zijn aan en te verklaringen zijn door verzoekers isolement en aan de lange duur van zijn procedure internationale bescherming. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend

bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Verder weerlegt verzoeker de gedane vaststellingen inzake zijn kennelijke en manifeste gebrek aan pogingen in het verleden om zijn rechten in Griekenland te doen gelden en om zichzelf aldaar en via de geijkte weg en procedures toegang te verschaffen tot de nodige hulp, ondersteuning, medische verzorging en bescherming op generlei wijze. Noch op basis van zijn gedragingen in het verleden, noch op grond van het betoog dat verzoeker voert aan de hand van de in het verzoekschrift aangevoerde, algemene informatie, kan aldus worden besloten dat verzoeker in Griekenland, zo hij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, verstoken zou blijven van de bescherming en bijstand waarop hij als persoon die internationale bescherming geniet recht heeft.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij tracht te laten uitschijnen dat dit ingevolge zijn voorgehouden psychische problemen en de volgens hem hieruit voortvloeiende, verhoogde kwetsbaarheid zo zou zijn. In deze kan immers worden herhaald dat, zoals reeds hoger werd aangegeven, de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden psychische problemen danig worden ondermijnd, minstens ernstig worden gerelativeerd, door zijn levensloop na aankomst in Europa. Deze problemen weerhielden hem er immers niet van om, dit grotendeels zonder psychologische begeleiding en op zelfstandige wijze, in Griekenland de vluchtelingenstatus te bekomen, een verblijfsstatus te bekomen en een reisdocument te regelen, om nadien een groot deel van Europa te doorkruisen, zichzelf daarbij, dit zowel in Denemarken, het Verenigd Koninkrijk, Duitsland, Nederland als België, toegang te verschaffen tot de beschikbare procedures internationale bescherming en tot andere voorzieningen zoals diverse kerken in Denemarken en in het Verenigd Koninkrijk en worstelactiviteiten in Duitsland en om in België psychologische begeleiding te vragen en zijn huidige procedure zelf actief op te volgen via zijn advocaat. Verzoeker toont bijgevolg hoegenaamd niet aan en maakt in het geheel niet aannemelijk dat zijn psychische problemen van zulke aard en/of ernst zouden zijn dat deze hem zouden hinderen bij zijn dagdagelijkse bezigheden en/of aan een volwaardig leven in de weg zouden staan. Evenmin toont hij, gelet op het voorgaande, aan dat zijn voormelde problemen van zulke aard of ernst zouden zijn dat deze hem er in Griekenland toe zouden verhinderen om aldaar zijn rechten op een gedegen wijze uit te oefenen. Bovendien kan in dit kader worden herhaald dat verzoeker vloeiend Engels spreekt, verzocht om in deze taal te worden gehoord bij het CGVS en ook voor de Raad om een tolk Engels verzoekt. Ook dit is een grote troef bij een eventuele terugkeer naar Griekenland.

Gelet op het voorgaande, kan er worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Verzoeker toont derhalve niet concreet aan dat hij, zo hij hiertoe in Griekenland, eventueel met de hulp van de Griekse autoriteiten en/of de aldaar aanwezige hulporganisaties, een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, bij eventuele toekomstige problemen van racisme en/of een gebrekkige toegang tot de nodige gezondheidszorg, ondersteuning en voorzieningen, verstoken zou blijven van de nodige bescherming en bijstand. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekers toegang tot de nodige bescherming en bijstand ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of zijn nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Verzoeker toont, mede gelet op de vaststelling dat hij niet concreet aantoonbaar dat zijn moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, verder niet aan dat zijn medische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij

aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou (den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland verhinderd zou worden om zijn meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus in het geheel niet aangetoond.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met zijn verwijzing naar Duitse rechtspraak en naar rechtspraak die de Raad in het verleden velde, doet verzoeker geenszins afbreuk aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak heeft geen precedentwaarde en ieder verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De overige door verzoeker neergelegde stukken, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

4.6. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

4.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, beroept verzoeker zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. Betreffende de laatste aanvullende nota van 15 november 2021 wijst de Raad er vooreerst op dat aan de getuigenis van een persoonlijke vriend bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. Aangaande de bijgebrachte kopie van het rijbewijs van A. L. bemerkt de Raad dat er geen redenen zijn om te twijfelen aan het bestaan van een zeker A. L. Voor wat betreft de toegevoegde foto's oordeelt de Raad dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien laten deze foto's enkel zien hoe een niet nader leesbaar certificaat aan iemand wordt uitgereikt en hoe meerdere personen samen zitten al dan niet ter voorbereiding van het nuttigen van een maaltijd. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe deze nieuw bijgebrachte stukken enige afbreuk kunnen doen aan het hoger gestelde.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT